

ուած, վնասուած՝ ընկերութենէն: Ախտերու զանօթներու նման՝ կայծի մը հպումովը պայ-
 նման մեկուսացուած եւ որոնք սակայն կ'ապ- թեւում համար մարդկութեան գլխուն վրայ:
 րին կենդանի, կայտառ, մարդուն դէմքն ի վեր
 նկատուելու պատրաստ: Վառօղով լեցուն թըն-

Գ. ԳԵՂԱՐՔՈՒՆԻ

Հողի կարօտ

Օր. Ա. Սէլվէրեանին

Լեռներու կրծքէն կ'երկարին մինչ գիւղ,
 Հորիզոնի գաղջ կանանչը գրծող
 Ճերմակ փամբաներ ... ու գերդ ծով անծիր,
 Դաշտեր ծոցւորած ու դաշտեր կարմիր:

Բռներ եմ գիւղի ոլոր ծառուղին.
 — Արեւն ուսերուս որպէս ծիրանի,
 Շրթներուս դողդոջ՝ հին երգ մ'արօրի,—
 Կ'երթամ սիրտս յանձնել լեռներու սրտին...

Ինձ քրթենիներ կ'ուղեկցին աջ, ձախ,
 Նըշենիներ մերթ կը ժպտին ուրախ,
 Մերթ վարդաստանէն կուգայ հըրաւեր.
 Բուրմունքն համօրէն երկիրն է գրրկեր:

Սըրինգն հօտաղին, կը կանչէ իրեն՝
 Նախիրն, յուլօրէն, քերքի սարն ի վեր,
 Հորթուկներ նաշխուն, դունչերն վեր առեր,
 Ու գառնե՛ր, ուլե՛ր արեւ կը շնչեն:

Ծիծառներ տարմով կ'անցնին միջոցէն
 Ու մեղմ համերգով գարունը կ'երգեն...
 Համբաս կ'ոլորուի ու քայլերս հըլու
 Կ'առնէ կը տանի ծոցն աշգիւներու:

Արեւին ոսկի ցնցուղն ուղիսօրէն
կը բաշխէ կեանքի աւիշն որքերուն,
Որոնք բեռնաւոր՝ անձկութեամբ անհուն
Քաղաքներու ժիր ձեռքին կը սպասեն:

Բոյրը խաղողին, երգը ծղրիդին,
Ու դէռ անհամար սրտի ձայներ հին,
Մայրական անուշ բառերուն նըման
Կ'օրօրեն հոգիս՝ սիրով անսահման:

Այգիէն գինով՝ կ'երթամ գետակին,
Ուր ծեր ուռիներ յաւէտ կը պատմեն
Իրենց տրտմութեան գաղտնիքն անցեալէն.
Ջրերն անտարբեր ու խեղ կը հոսին...:

Քայլերս մոլոր, լո՛ւռ կը դեգերին...
Գետակն անհամբեր կ'անձկայ վախճանին,
Իսկ ես՝ լեռներու գրկին մայրական,
Ուր սրտիս համար բիւր հեշտանքներ կան...:

Ո՛հ կ'ըզամ, կ'ըզամ ըլլալ ես նորէն
— Հովերու ընկեր, լեռներու իշխան,—
Մանուկ օրերուս հովին յաւերժ շէն
Ու լոկ սրբինգով աշխարհը համայն
Գրքաւել ինձի, ու սիրե՛լ, սիրո՛ւիլ...

Ըլլալ մարգարէ երկնի ամպերուն,
Խօսիլ ծաղիկին, աղբիւրին լեզուն,
Թռչունէն սորվիլ գաղտնիքը սիրոյ
Ու գայն սիրածիս հծծել ջերմագին,
Աստղերու բերնով, երազի գրկին...:

Մ. ՄԱՆՈՒՇԵԱՆ

Շաթընէ, 1931

